

Metafísica I

Grup B – Curs 2014-2015

Material Docent
preparat pel professor Pablo Rychter

Versió 1

Nota important: Aquest material està pensat per ser usat per professor i estudiants en les classes d'aquesta assignatura. No és material d'estudi autònom per part de l'estudiant. Pot contenir petites errades (que espero corregir en versions futures) i inexactituds (que en molts casos resulten de simplificacions deliberades i pedagògicament convenients). L'autor recomana a altres professors/-es interessats/-ades a fer servir aquest material en les seves classes que en facin una revisió personal i una adaptació a les seves necessitats docents particulars.

Continguts:

- Guia docent específica
- Guió de classe 1: Introducció a l'assignatura
- Guió de classe 2: Consells per escriure textos filosòfics de caràcter argumental
- Guió de classe 3: Introducció al problema dels universals
- Guió de classe 4: El problema dels universals: nominalisme I
- Guió de classe 5: El problema dels universals: nominalisme II
- Guió de classe 6: La constitució metafísica dels particulars concrets: substància i atribut
- Guió de classe 7: Proposicions i fets
- Guió de classe 8: Indicacions per a escriure el treball final

Guia docent específica

Metafísica I B
Curs acadèmic 2014-2015
Prof. Pablo Rychter - pablo.rychter@uv.es

Aquest document complementa la informació sobre l'assignatura que trobareu en la guia docent general de l'assignatura. Aquesta informació pertany específicament al grup B del curs acadèmic 2014-15.

1. Resum

Metafísica I és una assignatura obligatòria de quart any del Grau en Filosofia. El nostre objectiu central serà el de familiaritzar-nos amb (o aprofundir en la nostra comprensió de) diversos problemes metafísics centrals. També posarem especial atenció en la reflexió sobre la naturalesa de la metafísica i sobre les seves relacions amb altres àmbits de la filosofia.

2. Objectius de l'aprenentatge

A més de contribuir a adquirir les competències pròpies del Grau en Filosofia, enumerades en la guia docent general de l'assignatura, s'espera que els/les estudiants assoleixin els següents objectius:

A. Familiaritzar-se amb alguns dels problemes centrals en l'àmbit de la metafísica, i amb algunes de les posicions i els arguments al voltant d'aquells. Al final del curs, l'estudiant podrà identificar algunes de les posicions centrals sobre els temes estudiats.

B. Desenvolupar punts de vista i arguments propis sobre aquests problemes i ser capaç de presentar-los en mitjà escrit. En acabar el curs, l'estudiant haurà de ser capaç d'elaborar un treball escrit de 2.500 paraules destinat fonamentalment a presentar un argument propi sobre un dels temes estudiats.

C. Desenvolupar la capacitat d'identificar, reconstruir i avaluar arguments presents en textos filosòfics de diversos períodes i tradicions. En acabar el curs l'estudiant haurà de ser capaç de reconstruir i avaluar un argument complex mitjançant un escrit de 650 paraules.

D. Desenvolupar la capacitat de presentació oral d'un tema prèviament treballat. Al final del curs, l'estudiant haurà de ser capaç d'explicar l'argument central d'un article complex en una presentació oral de vint minuts.

E. Desenvolupar la capacitat de lectura de textos complexos en anglès. En acabar el curs, l'estudiant haurà llegit almenys un article en anglès sobre algun dels temes estudiats.

3. Descripció de continguts

Abordarem diversos problemes i arguments centrals en la metafísica contemporània que estan estretament relacionats, però que poden agrupar-se en dos blocs temàtics generals:

1. Universals i particulars: Existeixen els universals? Arguments per al realisme sobre els

universals i per al nominalisme. Tipus de realisme i de nominalisme. Què són els particulars concrets? La teoria del raïm i la teoria del substratum.

2. Temps, persistència i constitució. El problema del passatge del temps. Teories A i teories B. Presentisme i eternalisme. Les paradoxes del canvi i de la constitució material. Com és que una cosa pot canviar en el temps i tanmateix ser la mateixa cosa? Quina és la relació entre un objecte material i la matèria que el constitueix?

3. Modalitat i causalitat. Necessitat, possibilitat i contingència. Modalitats metafísiques i mons possibles. Essència.

4. Metodologia de treball

1. Classes: Les tres hores setmanals de què disposem tindran un caràcter teoricopràctic. En general, les classes seran parcialment expositives i parcialment destinades a la discussió ordenada, entre tots/es els/les assistents, dels temes i textos tractats. Per a això, **és absolutament imprescindible** que els/les estudiants vinguin a classe havent fet les lectures que seran objecte de discussió en cada cas. La càrrega de lectures obligatòries serà d'aproximadament vint pàgines per setmana.

2. Activitats no presencials: al llarg del curs, els estudiants realitzaran cinc activitats no presencials destinades a exercitar habilitats relacionades amb la reconstrucció i l'avaluació d'arguments per escrit. Cada una d'aquestes activitats consistirà en un treball breu que haurà de ser lliurat mitjançant l'aula virtual dins dels terminis i segons les indicacions que per a això donarà el professor. El professor donarà les instruccions més específiques per a cada activitat una setmana abans de la data de lliurament, de manera que l'estudiant tindrà un setmana per fer l'activitat. No s'acceptaran treballs lliurats fora de termini.

3. Feedback: Com a part de l'avaluació de les activitats no presencials, el professor farà arribar a cada estudiant una graella d'avaluació com la que es pot veure en l'apèndix 2 d'aquest document. Per assolir els objectius del l'aprenentatge i per obtenir la màxima qualificació possible, és imprescindible que l'estudiant assimili el *feedback* proporcionat per aquest mitjà, i que intenti aplicar-lo en les activitats posteriors. El progrés positiu serà tingut en compte per a la qualificació final.

4. Treball final: al final del curs, en les dates corresponents a la primera o segona convocatòria d'examen, cada estudiant lliurarà un treball de 2.500 paraules de caràcter argumental, en el qual defensarà un punt de vista propi sobre algun dels temes tractats durant el curs. Les indicacions per a la realització i el lliurament d'aquest treball seran donades al llarg del curs. L'avaluació es durà a terme mitjançant la graella que trobareu en l'annex 3 d'aquest document.

5. Hores de tutoria: dimarts de 11 a 12 i de 15:30 a 17:30, al despatx 506. Per assistir a tutories és recomanable concertar cita prèvia per e-mail. En general, el professor podrà atendre més d'un/a estudiant a la vegada. En cas que algú prefereixi tenir una tutoria individual, haurà de demanar-ho expressament en concertar la cita. Les hores de tutoria estan obertes a la discussió de qualsevol assumpte relacionat amb el curs.

6. Comunicació amb el professor: el meu mètode preferit és el correu electrònic regular (pablo.rychter@uv.es). Us prego que em contacteu per aquest mitjà i no pel servei de missatgeria d'aula virtual. No respondré missatges que no respectin les normes mínimes de respecte i cordialitat pròpies dels intercanvis epistolars. Mitjançant l'e-mail es faran anuncis importants relacionats amb el desenvolupament de l'assignatura, de manera que **és un deure de les/els estudiants consultar el seu correu amb regularitat.**

7. Plagi: en la realització d'activitats no presencials i en la redacció del treball final es considera plagi presentar com a propi un text que en part o en la seva totalitat hagi estat escrit per algú altre.

El plagi és una falta molt greu, inadmissible en la Universitat. Davant d'un cas de plagi demostrat, procuraré que el/la responsable rebi la màxima sanció prevista per la normativa de la Universitat. Si teniu dubtes sobre què és el plagi i sobre com evitar-lo, podeu consultar el següent document: http://biblioteca.uv.es/castellano/servicios/formacion_usuario/Plagio-2010.pdf

5. Volum de feina

Assistència a classe	50 hores (tres hores setmanals)
Realització d'activitats no presencials	20 hores (quatre hores per activitat)
Realització de lectures obligatòries	60 hores (quatre hores setmanals)
Realització de treball final	10 hores

6. Avaluació

1. Mètodes d'avaluació. En aquest curs hi ha dos **tipus d'activitats avaluables** (descrites breument en el punt 4 més amunt): activitats no presencials i treball final i presentació oral. També es tindrà en compte la **participació activa** a classe, la qual cosa involucra, com a mínim, els següents factors: assistència a classe, puntualitat, realització de les lectures obligatòries, concentració, respecte i cordialitat vers la resta de participants en la classe. La manca d'alguns d'aquests factors pot afectar negativament la qualificació final. (Compte: participar activament no requereix intervenir oralment.)

La nota final estarà determinada pel que indica la següent taula:

Activitats no presencials	55%
Treball escrit final	45%

Noteu que només el 45% de la nota final està determinat per activitats que poden ser realitzades durant el període d'exàmens. El 55% restant està determinat per activitats realitzades al llarg del curs. Les activitats que no es realitzin en els terminis establerts no seran acceptades i no es podran recuperar al final del curs. Per tant, **un treball satisfactori al llarg del curs és imprescindible per aprovar l'assignatura.**

2. Qualificació. Les **activitats no presencials** rebran una qualificació que cal interpretar segons l'annex 4 d'aquest document. La nota final corresponent a aquestes activitats no serà simplement la nota mitjana de les qualificacions individuals, sinó que es tindrà en compte i es valorarà el progrés al llarg del curs i la capacitat de millora sobre la base del *feedback* rebut. Un mal començament és compatible amb obtenir la nota màxima al final del curs.

3. Recuperació d'activitats avaluables i segona convocatòria: atès el caràcter global i continu de l'avaluació, les activitats presencials o no presencials que no s'hagin realitzat durant el curs, o que s'hagin realitzat de manera no satisfactòria, **no seran recuperables.** Només serà recuperable el **treball final**. Si l'estudiant opta per lliurar el seu treball final en la data de la primera convocatòria, i si la nota obtinguda en aquest treball no resulta suficient per aprovar l'assignatura, l'estudiant podrà lliurar una segona versió del treball final en la data de la **segona convocatòria.**

7. Cronograma d'activitats (subjecte a canvis).

-Una '(C)' després de la lectura obligatòria significa que hi ha traducció al català o al castellà. Una '(A)' indica que la lectura només està disponible en anglès.

-La classe estarà dividida en dos grups: G1 i G2. Cada setmana **tothom ha de fer la lectura obligatòria corresponent**, però només els membres del grup que s'indica en la taula hauran de lliurar-ne un treball.

Setmana	Classes teòriques
1	-Presentació de l'assignatura.
2	-Tema 1: Universals i particulars -Lectura: Sider i Conee cap. 8 (C)
3	-Tema 1: Universals i particulars -Lectura: Armstrong (C) -Lliurament d'activitat no presencial (G1)
4	-Tema 1: Universals i particulars -Lectura: Quine (C) -Lliurament d'activitat no presencial (G2)
5	-Tema 1: Universals i particulars -Lectura: Devitt (A) -Lliurament d'activitat no presencial (G1)
6	-Tema 1: Universals i particulars -Lectura: Armstrong (A) -Lliurament d'activitat no presencial (G2)
7	-Tema 2: Temps, persistència i constitució -Lectura: Sider i Conee, caps. 3 i 7 (C)
8	-Tema 2: Temps, persistència i constitució -Lectura: Lewis (C) -Lliurament d'activitat no presencial (G1)
9	-Tema 2: Temps, persistència i constitució -Lectura: Burke (A) -Lliurament d'activitat no presencial (G2)
10	-Tema 2: Temps, persistència i constitució -Lectura: TBA (A) -Lliurament d'activitat no presencial (G1)
11	-Tema 3: Modalitat i causalitat -Lectura: Sider i Conee cap. ... (C)
12	-Tema 3: Modalitat i causalitat -Lectura: TBA -Lliurament d'activitat no presencial (G2)
13	-Tema 3: Modalitat i causalitat -Lectura: TBA -Lliurament d'activitat no presencial (G1)
14	-Tema 3: Modalitat i causalitat -Lectura: TBA -Lliurament d'activitat no presencial de recuperació (G2)
15	-Tema 3: Modalitat i causalitat -Lectura: TBA (A) -Lliurament d'activitat no presencial de recuperació (G1 i G2)
Data d'examen	Lliurament de treball final

8. Bibliografia

8a) Manuals i recursos generals recomanats

Introduccions monogràfiques de nivell elemental

-Theodore Sider & Earl Conee (2005). *Riddles of Existence: A Guided Tour of Metaphysics*. Oxford. [N'hi ha traducció al castellà: Alianza, 2013.]

-Brian Garrett (2006). *What is This Thing Called Metaphysics?* Routledge. [N'hi ha traducció al castellà de la primera edició.]

Introduccions monogràfiques de nivell avançat

-Michael J. Loux (1998). *Metaphysics: A Contemporary Introduction*. Routledge. [Especialment útil per al tema 1 d'aquest curs.]

-E. J. Lowe (1998). *The Possibility of Metaphysics: Substance, Identity, and Time*. Oxford University Press.

-Van Inwagen, P. (2008). *Metaphysics, 3rd ed.* Westview Press.

Introduccions col·lectives

-Michael J. Loux & Dean W. Zimmerman (eds.) (2003). *The Oxford Handbook of Metaphysics*. Oxford University Press. [Compilació d'articles, cada un dels quals introdueix un tema central en metafísica contemporània.]

-Sider, Theodore ; Hawthorne, John & Zimmerman, Dean W. (eds.) (2008). *Contemporary Debates in Metaphysics*. Blackwell Pub. [Compilació d'articles. Sobre cada un de diversos temes, inclou dos articles que presenten posicions antagonistes. Nivell avançat.]

Compilacions d'articles

-Haslanger, S. & Kurtz, R. M. (2006). *Persistence: Contemporary Readings*, MIT Press. [Útil per al tema 2 d'aquest curs.]

-D. H. Mellor & Alex Oliver (eds.) (1997). *Properties*. Oxford University Press. [Útil per al tema 1 d'aquest curs.]

Publicacions periòdiques

-*Oxford Studies in Metaphysics* [Publicació anual. Ideal per obtenir una bona idea de què s'està fent en l'àmbit de la metafísica.]

Altres recursos

-Stanford: <http://plato.stanford.edu/>

-Phil Papers: <http://philpapers.org/>

8b) Lectures obligatòries

Hi haurà unes deu peces, cadascuna d'unes vint pàgines, que seran de lectura obligatòria. Aquestes lectures seran probablement seleccionades de la següent llista:

Tema 1: Universals i particulars

- D. M. Armstrong (1978). *Universals and Scientific Realism*. Cambridge University Press. [N'hi ha traducció al castellà.]
- Rudolf Carnap (1950). Empiricism, semantics, and ontology. *Revue Internationale De Philosophie* 4 (2):20—40. [N'hi ha traducció al castellà.]
- Michael Devitt (1980). Ostrich Nominalism or Mirage Realism? *Pacific Philosophical Quarterly* 61:433-449.
- Gottlob Frege (1891). *Funktion Und Begriff*. Hermann Pohle. [N'hi ha traducció al castellà.]
- Frank Jackson (1977). Statements about universals. *Mind* 86 (343):427-429.
- Willard van Orman Quine (1948). On What There Is. *Review of Metaphysics* 2 (5):21—36. [N'hi ha traducció al castellà.]
- F. P. Ramsey (1925). Universals. *Mind* 34 (136):401-417.
- Bertrand Russell (1912). *The Problems of Philosophy*. Barnes & Noble Books. [N'hi ha traducció al català i al castellà.]
- Theodore Sider (2006). Bare particulars. *Philosophical Perspectives* 20 (1):387—397.
- P. F. Strawson (1959). *Individuals: An Essay in Descriptive Metaphysics*. Routledge., ch. 5. [N'hi ha traducció al castellà.]

Tema 2: Temps, persistència i constitució

- Michael Dummett (1969). The Reality of the Past. In Michael Dummett (ed.), *Truth and Other Enigmas*. Duckworth. [N'hi ha traducció al castellà.]
- Michael Dummett (1960). A defense of McTaggart's proof of the unreality of time. *Philosophical Review* 69 (4):497-504. [N'hi ha traducció al castellà.]
- Mark Hinchliff (1996). The puzzle of change. *Philosophical Perspectives* 10:119 - 136.
- Thomas Hofweber (2009). The Meta-Problem of Change. *Noûs* 43 (2):286 - 314.
- David K. Lewis (1986). *On the Plurality of Worlds*. Blackwell Publishers.
- Ned Markosian (2004). A Defence of Presentism. *Oxford Studies in Metaphysics* 1:47-82.
- Michael J. Raven (2011). There is a problem of change. *Philosophical Studies* 155 (1):23-35.
- Theodore Sider (2001). *Four Dimensionalism: An Ontology of Persistence and Time*. Oxford University Press.
- Theodore Sider (1999). Presentism and ontological commitment. *Journal of Philosophy* 96 (7):325-347.

Apèndix 1

Model d'activitat no presencial

Exercici: Reconstruïu i avalueu l'argument central de l'autor/a X en l'article Y. Podeu fer referència a idees de l'autor que no siguin expressades en aquest article (o a idees d'altres autors), sempre que això sigui rellevant per a la reconstrucció o l'avaluació de l'argument pel qual us demanen.

Més indicacions:

- Extensió màxima: 650 paraules. Incloeu en el vostre treball el resultat del comptador de paraules del vostre processador de textos.
- Data límit de lliurament: dimarts __ abans de les __. El treball s'ha de lliurar mitjançant l'aula virtual, en la secció Tasques. La aplicació es tancarà a l'hora assenyalada.
- No oblideu posar-hi el vostre nom.
- El treball pot ser escrit en anglès, castellà o valencià. Aquesta elecció no afectarà l'avaluació. Tanmateix, recomano fer-ho en castellà o valencià.
- Recordeu les recomanacions donades en les primeres sessions del curs, sobre l'escriptura de textos filosòfics de caràcter argumental.

Apèndix 2

Graella d'avaluació d'activitats no presencials

	no				sí
General					
El treball respecta les pautes formals demanades (extensió, etc.)					
El treball ha estat lliurat en temps i forma					
El treball està centrat en el tema de la pregunta					
El treball té les dues parts destinades a fer les dues coses que demana l'exercici					
Les extensions de la part descriptiva i de la part d'avaluació són apropiades					
Qualitat general de la part descriptiva					
Qualitat general de la part d'avaluació					
Expressió					
L'estructura del treball es fa prou explícita al lector/a					
El registre de llenguatge utilitzat és apropiat					
El text té cohesió i coherència interna. Força connectors, sense afirmacions despenjades.					
Per a qui llegeix resulta clar en quins punts del treball descrius el punt de vista de l'autor/a, i en quins punts fas un comentari d'aquell punt de vista o presentes un punt de vista propi					
Els termes clau són definits					
Les idees són expressades amb força precisió i cura. Se seleccionen els termes apropiats i es diu exactament el que es pretén dir					
Correcció gramatical i ortogràfica					
Continguts					
En la part descriptiva hi ha una bona selecció de la informació rellevant per a l'argument i no s'expliquen parts del text que no siguin rellevants					
En la part descriptiva s'identifiquen i diferencien correctament la tesi central de l'autor/a i l'argument que n'ofereix					
La part descriptiva ofereix una presentació completa i adequada dels arguments					
Els punts de vista de l'autor/a són presentats amb les teves pròpies paraules i no mitjançant citacions textuales o paràfrasis mecàniques					
La part descriptiva i la d'avaluació estan l'una en funció de l'altra					
La part d'avaluació es refereix a l'argument i no només la seva conclusió o altres aspectes de la filosofia de l'autor/a					
El treball conté un apreciable intent d'argumentació personal					
La part d'avaluació té un caràcter més argumental que declaratiu					
Els arguments propis estan força desenvolupats i no pas solament suggerits					
El treball dóna indicis d'una bona comprensió del text tractat					
El treball dóna indicis d'un treball seriós amb el text tractat					

Apèndix 3

Graella d'avaluació del treball final

	no				sí
General					
El treball respecta les pautes formals demanades (extensió, nom, comptador de paraules, etc.)					
El treball està centrat en la defensa d'una tesi mitjançant arguments					
La tesi central del treball està clarament enunciativa de bon començament					
La idea central de l'argument està clarament enunciativa de bon començament					
La tesi està clarament relacionada amb els temes tractats en les classes teòriques					
Expressió					
L'estructura del treball es fa prou explícita al lector/a					
El registre de llenguatge utilitzat és apropiat					
El text té cohesió i coherència interna. Força connectors, sense afirmacions despenjades					
Per a qui llegeix resulta clar en quins punts del treball descrius el punt de vista de l'autor/a, i en quins punts fas un comentari d'aquell punt de vista o presentes un punt de vista propi					
Els termes clau són definits					
Les idees són expressades amb força precisió i cura. Se seleccionen els termes apropiats i es diu exactament el que es pretén dir					
Correcció gramatical i ortogràfica					
Continguts					
El treball no ofereix informació que no sigui pertinent per al seu propòsit central. Hi ha una bona selecció de la informació pertinent per comprendre la tesi i l'argument					
El treball sí que ofereix la informació que és necessària per comprendre l'argument. No pressuposa que el lector ja coneix els temes o autors tractats					
El treball assoleix l'objectiu de presentar un argument clar i ben estructurat per a la tesi seleccionada					
Els punts de vista d'altres autors/es són presentats amb les vostres pròpies paraules i no mitjançant citacions textuais o paràfrasis mecàniques					
Originalitat: s'ofereix una tesi o un argument propi, diferent als discutits a classe o en la bibliografia					
Els arguments propis estan força desenvolupats					
El treball té un caràcter més argumental que declaratiu					
Els arguments propis són convinents (dintre del que s'ha d'esperar en aquest estadi de la vostra carrera)					
La tesi i argument(s) en favor de la tesi són interessants, fan una contribució valuosa (dintre del que s'ha d'esperar en aquest estadi de la vostra carrera)					
El treball dóna indicis d'una bona comprensió dels temes tractats, i de les lectures obligatòries i discussions mantingudes a classe que siguin rellevants					
El treball dóna indicis clars de dedicació					

Apèndix 4

Explicació del sistema de puntuació de les activitats no presencials

NP: No presentat.

NA: No acceptable.

1-2: Regular. El treball no assoleix les expectatives mínimes, i no dóna indicis d'una dedicació adequada.

3-4: Bé menys. El treball dóna indicis de dedicació, però no assoleix les expectatives. No fa el que es demana, sovint a causa d'una mala comprensió de la pregunta.

5-6: Bé. El treball assoleix les expectatives mínimes. Potser no compleix amb el que es demana, però en fa un intent clar. Tanmateix, es pot millorar en molts o quasi tots els aspectes.

7-8: Bé més. El treball assoleix les expectatives mínimes, compleix amb el que es demana i destaca en alguns aspectes. (7-8)

9: Molt bé menys. El treball fa força bé el que es demana i destaca en molts aspectes, però n'hi d'altres en què es pot millorar.

10: Molt bé. Assoleix totes les expectatives. El treball es pot millorar, però es considera suficient per a obtenir la nota màxima.

– Per a la nota final del curs, es tindrà en compte la capacitat de millorar sobre la base del *feedback* obtingut. Per tant, no us amoïneu per un mal començament. Començar amb una nota baixa és compatible amb obtenir la nota màxima al final del curs.

Introducció a l'assignatura

pablo.rychter@uv.es

Qüestions d'organització

1. Presentació de la guia docent de l'assignatura.
2. Divisió de la classe en dos grups.
3. Llibres recomanats.
4. Materials.

Consideracions inicials sobre la naturalesa de la metafísica

1. Una caracterització tradicional: *l'estudi de l'estructura última (fonamental) de la realitat*.
2. Metafísica i ciència. Van Inwagen (1993) desenvolupa la definició esmentada en tres preguntes: Quines són les característiques més generals del món (entès com tot el que existeix) i quin tipus de coses conté? Per què existeix el món? Quin és el nostre lloc en el món? La ciència només pot respondre part de la primera pregunta, segons van Inwagen. Lowe (1998): modalitat, normativitat, i generalitat.
3. La metafísica en la tradició analítica.
4. Metafísica (/filosofia) i història de la metafísica (/filosofia).
5. La metafísica i altres àrees de la filosofia.
6. El paper de l'argumentació en metafísica (/filosofia).
7. Els mitjans escrits i oral en la recerca metafísica (/filosòfica).
8. Manca de teories metafísiques amplament acceptades. Què podem aprendre en un curs introductori.

Un tast dels problemes que abordarem

1. La següent inferència sembla bona: “Aquesta poma és roja. Aquesta tassa és roja. Per tant, hi ha *quelcom* que la poma i la tassa comparteixen”. Però què és aquesta cosa compartida? Els realistes sobre els universals diuen: la rojor. Però què és la rojor i com es relaciona amb les coses roges? Els nominalistes neguen que la rojor existeixi, i per tant han d'explicar què està malament en la inferència inicial.
2. És la poma una entitat metafísicament bàsica, o més aviat està composta d'elements metafísicament més fonamentals? Els teòrics del raïm diuen: la poma està constituïda per, i només per, un grapat d'universals: la rojor, la dolçor, la rodonesa, etc. Els teòrics del substràtum diuen: hi alguna cosa més que constitueix la poma: un substràtum on aquests universals són inherents. Un tercer grup de filòsofs diuen: la poma és bàsica, no està composta per elements més fonamentals.
3. La poma persisteix en el temps: existeix ara, existí fa un moment i existirà dintre d'un moment. És sense dubte la *mateixa* poma. Però la poma també *canvia* amb el temps: ara és roja, fa mesos fou verda. Ara és dura, aviat serà tova. ¿Com és possible que la poma sigui la mateixa i alhora diferent?
4. La poma està composta per una determinada matèria (pell, part comestible, llavors, etc). ¿Quina és la relació entre la poma i aquesta matèria? Si posem la poma en una tritradora, la matèria sobreviu i la poma no. Llavors, la relació entre les dues no pot ser la d'identitat. Hem de dir, doncs que ara mateix, davant nostre hi ha dues coses amb forma de poma (la poma i la matèria) en comptes de només una?
5. Nocions involucrades en totes aquestes problemes: objecte, identitat, pluralitat, canvi, diversitat, generalitat, individualitat...

Consells per escriure textos filosòfics de caràcter argumental¹

Pablo Rychter - pablo.rychter@uv.es

I. El paper de l'argumentació en filosofia

1. La filosofia és, sovint, una disciplina de caràcter argumental: normalment, els filòsofs i les filòsofes defensen els seus punts de vista oferint **arguments**. Donar un argument és oferir un conjunt de **raons** o **evidència** a favor d'una afirmació. Un argument no és simplement l'enunciació d'un punt de vista o d'una opinió, sinó això amb què s'intenta **refermar** un punt de vista, és a dir, un conjunt articulat de raons per a acceptar el punt de vista en qüestió.

2. Normalment, filòsofs i filòsofes no diuen simplement coses del tipus "la meua opinió és que *tal i tal*", sinó més aviat coses com ara "la meua opinió és que *tal i tal*, **per *tal i tal* raó**". O també: "crec que *tal i tal*, **i aquest és l'argument pel qual també vosaltres hauríeu de creure-ho...**"

3. Per exemple, Locke creu que no hi ha idees innates, i que totes les nostres idees provenen de l'experiència. Però Locke no es limita a **enunciar** aquest punt de vista, sinó que presenta **raons (= arguments)** pels quals ell creu que és veritat, **i amb els quals espera convèncer a qui el llegeix**.

4. Té raó Locke? Per a establir-ho, **no n'hi ha prou amb comparar la seva opinió amb la nostra** i veure si hi estem d'acord o no. El que hem de fer és **considerar els seus arguments** i veure si ens convencen o no. És a dir, per a criticar un text filosòfic, no podem dir simplement coses del tipus: "no estic d'acord amb l'autor/a en *tal i tal*", sinó que més aviat hem de dir coses del tipus: "l'argument que l'autor/a ofereix per a creure que *tal i tal* no és convincent per *tal i tal* raó".

5. **Tres preguntes** que ens hem de fer en llegir un text filosòfic: **(a)** Quina és la tesi que l'autor/a defensa en aquest text? És a dir, quina és l'opinió, la teoria o l'afirmació de què l'autor/a intenta convèncer-nos? Suposem que concloem que l'autor/a intenta defensar la tesi *p*. Aleshores, el que hem de demanar-nos és: **(b)** Amb quin argument defensa l'autor/a la tesi *p*? Quines raons esgrimeix per convèncer-nos que *p* és veritat? Una vegada identificat l'argument, la tercera cosa a fer és avaluar-lo. És a dir, hem de demanar-nos: **(c)** Com de bo és aquest argument? Té èxit a convèncer-me que *p* és vertadera? Com podria resistir-lo algú que pensés que *no p*? Com es podria contraargumentar? A vegades, podem trobar que l'argument no és bo, fins i tot si estem d'acord amb la conclusió.

II. La reconstrucció i l'avaluació d'arguments per escrit

1. Un treball filosòfic pot tenir **finalitats molt diverses**: (a) criticar un argument, és a dir, mostrar que un argument per a una determinada tesi no és bo; (b) defensar un argument o tesi de les crítiques d'algú; (c) oferir raons per creure una tesi; (d) oferir contraexemples a una tesi; (e) comparar els defectes i les virtuts de dues posicions sobre un assumpte; (f) oferir exemples que ajudin a explicar una tesi, o que ajudin a fer-la més plausible; (g) argumentar que algun/a filòsof/a, encara que no ho reconegui explícitament, està compromès/esa amb una determinada tesi pel fet de sostenir altres punts de vista; (h) mostrar quines conseqüències se seguirien d'una tesi, si fos vertadera; (i) revisar una tesi a la llum d'alguna objecció. En la majoria de casos, part del que s'ha de fer per assolir aquests objectius és **reconstruir i avaluar arguments d'altres autors/es**. Aquesta és, doncs, una activitat en què cal exercitar-se. Per aquesta raó, les **activats no presencials d'aquest curs** tindran el següent tipus d'enunciat: "**Reconstruïu i avalueu** l'argument principal de l'autor/a X en el text Y". Veurem ara com cal fer cadascuna d'aquestes dues coses. Després parlarem de les virtuts que més en general tenen els textos filosòfics de caràcter argumental.

La reconstrucció de l'argument d'un/a autor/a

2. Cal deixar ben clar el caràcter argumental del text. No us limiteu a recollir les opinions de l'autor/a. Expliqueu com l'autor/a les defensa. No digueu simplement coses com ara: "Locke creu que *p*", sinó més aviat coses com ara: "Locke creu que *p*. **Les seves raons per creure que *p* són *tal i tal*.**"

3. La vostra descripció de l'argument ha de ser tan **neutral** com us sigui possible. Intenteu que el vostre punt de vista no influeixi en la tasca de reconstrucció. Cal que distingiu el punt de vista de l'autor/a de la vostra avaluació. (La vostra avaluació vindrà després, en una segona part del treball.)

¹ En l'elaboració d'aquest material m'he servit de les "Guidelines for Writing a Philosophy Paper", de Jim Prior. Aquestes "guidelines" són disponibles en la seva pàgina web.

4. En la reconstrucció de l'argument, heu de seleccionar bé la informació **rellevant**. No hem de caure en la temptació de descriure aspectes del pensament de l'autor/a que no són rellevants per a l'argument sobre què se'ns demana. **No intenteu fer un resum del text, ni explicar tot el seu contingut**. Es tracta de centrar-se només en la tesi central i explicar breument l'argument central en favor d'aquesta tesi. Tal vegada el text contengui moltes altres idees que ni tan sols calgui mencionar.

5. A vegades, en descriure o avaluar el punt de vista de *X*, pot ser útil **citar textualment** un passatge de *X*. Això és útil quan resulta necessari per al nostre propòsit saber *exactament quines paraules* va fer servir *X*. Tanmateix, en treballs com els que escriureu aquí, aquesta necessitat és molt poc freqüent. Recordeu: *una citació textual mai no pot ser un substitut de les nostres pròpies explicacions*. Quan oferim una cita textual, cal que també l'expliquem amb les nostres pròpies paraules, mostrant així al lector o lectora què és el que hauria de treure en clar de la citació, per què li l'hem oferida. (Per descomptat, en fer una citació textual hem d'usar les cometes. No fer-ho pot resultar plagi.) En tot cas, per tal de combatre la tendència general a fer-ne ús incorrecte, en el nostre curs fem servir la següent regla: *cap citació textual de més de cinc paraules*. En els casos en què us agradaria fer una citació textual més llarga, proveu de fer paràfrasi.

6. Una **paràfrasi** és un recompte del que l'autor diu **amb les nostres pròpies paraules**. Quan oferim una paràfrasi, *hem de deixar clar que ho fem*. Cal que deixem clar al lector o lectora que estem explicant allò que l'autor diu, i no pas el que nosaltres pensem.

7. Un error comú consisteix a oferir **paràfrasis massa properes al text** del qual fem la paràfrasi. Aquestes paràfrasis semblen fetes **de manera mecànica**, simplement canviant algunes paraules aquí i allà, i no demostren una comprensió del text.

8. Cal que la vostra paràfrasi doni evidència que compreneu el text original. Doneu **exemples propis** i feu servir paraules que us arribarien en qualsevol context formal, assegurant-vos que enteneu el seu significat. Fer servir l'argot d'un autor o d'un període o tradició no demostra comprensió del que es diu. No cal transformar-se en Descartes, ni parlar com ell, per a explicar el que diu Descartes.

L'avaluació de l'argument d'un/a autor/a

9. Avaluar l'argument de l'autor/a vol dir donar la nostra opinió raonada (argumentada) sobre l'argument que hem reconstruït. Hem de demanar-nos: és convincent l'argument que hem presentat? Per què? Per què no? Són vertaderes les premisses? Està l'argument lògicament ben construït? Què podria respondre algú que defensés una teoria rival?

10. En les vostres activitats no presencials, la part d'avaluació ha de tenir aproximadament la mateixa extensió que la part de la reconstrucció. Les dues parts han d'estar relacionades: allò que avaluem en la segona part del treball és allò que hem reconstruït en la primera.

11. Cal que deixem ben clar al lector o lectora **on acaba una part i on comença l'altra**. Això es pot fer de manera molt explícita mitjançant expressions com ara "Ara que hem presentat l'argument de *X*, mostraré que aquest argument no és convincent perquè...", o "En aquesta segona part, intentaré mostrar que la defensa que *X* fa de la tesi *p* no és correcta. En primer lloc, ..."

12. És aconsellable concentrar-se **només en un punt crític** i desenvolupar-lo al màxim dintre del límit de paraules que teniu. Recordeu: no us heu de limitar a enunciar el vostre punt crític, sinó que cal aprofundir en les vostres *raons*. Una bona manera d'aconseguir-ho consisteix a pensar com respondria l'autor/a a la nostra crítica. És a dir, si estem criticant *X*, no hem pressuposar que *X* és donarà fàcilment per vençut/da. Hem de pensar com respondria a les nostres crítiques, i com hauríem de reaccionar nosaltres.

III. Altres consells per escriure

(Aquests són vàlids per a textos de caràcter argumental. Podeu fer-los servir per el vostre assaig de fi de curs, i per al vostre TFG. Molts d'aquests consells també són aplicables a les nostres activitats no presencials.)

1. **Oferir de bon començament una enunciació clara i explícita de la tesi central**. Quin tipus de tesi sigui aquesta dependrà de quin sigui el propòsit del text. Per tant, convé començar el treball amb una clara enunciació del seu propòsit central, però també de la **conclusió** (=tesi central) a què arribareu. Noteu que la tesi central pot ser ben modesta. Típicament un bon treball no és molt ambiciós, fa només una petita contribució.

2. **Fer molt explícita l'estructura del text**. Hem d'estalviar feina al lector o lectora. Una manera de fer-ho és amb un **paràgraf inicial** que anunciï explícitament l'estructura del text, com ara: "En la secció 1 oferiré el meu argument central per a la tesi que *p*. Seguidament, en la secció 2, consideraré algunes de les raons per les quals alguns creuen que *no p*. Finalment...". **I dintre de cada secció, mitjançant frases com ara** "En aquesta secció mostraré com *tal i tal*",

“Començaré per *tal i tal*”, “Abans de dir què hi ha de dolent en aquest argument, vull fer *això i allò*”, “A continuació defensaré l’afirmació tal i tal”, “Podem exemplificar això amb el següent cas:...”, “Resumint, en aquesta secció he mostrat que...”, etc. **I dintre de cada paràgraf, mitjançant expressions com ara:** “en primer lloc”, “per l’altra banda”, “perquè”, “atès que”, “donat aquest argument”, “per tant”, “en conseqüència”, “se segueix que”, “tanmateix”, “no obstant això”, “però”, etc.

3. **Enunciar les conclusions del treball en un paràgraf final.** També convé enunciar les conclusions de cada secció al final de cadascuna. És important que les conclusions siguin això: conclusions. Heu de resistir la temptació d’afegir aquí coses sobre les quals no heu argumentat.

4. **Distingiu la vostra veu de la veu de l’autor que comenteu.** Per al lector o lectora ha de ser absolutament clar quan presentem el nostre punt de vista i quan estem presentant els punts de vista d’un/a autor/a. No estalvieu l’ús de la primera persona quan sigui necessari: “jo penso que”, “en la meua opinió”, “si el meu argument és correcte...”, etc. Compareu:

Locke creu que <i>p</i> malgrat que sembla que no <i>p</i>	Locke creu que <i>p</i> . Tanmateix, el meu punt de vista és que no <i>p</i>.
--	--

5. **No estalviar explicacions:** tot el que diem ha de ser rellevant per al punt que volem establir, però, a més, *hem de fer explícit de quina manera ho és*. No hem d’abandonar el lector a la seva sort. Quan diem alguna cosa especialment important, cal assenyalar-la per tal que el/la lector/a la reconegui fàcilment.

6. Hem d’enunciar les nostres tesis amb completa claredat i **de manera completament explícita**, fent servir prou **exemples**. No doneu per descomptat que el/la lector/a “ja entendre el que tinc en ment” i que com que és molt intel·ligent, no cal més que suggerir-li els punts sense explicar-los-hi. Feu com si el/la vostre lector/a fos ignorant sobre els temes tractats. De fet, **hauríeu de fer com si el/la vostre lector/a fos mandrós/osa, estúpid/a i malintencionat/da**. **Mandrós/osa:** perquè no vol molestar-se a esbrinar el significat de les nostres frases més complexes ni esbrinar quina és l’estructura del nostre argument, si no és obvi tot d’una. **Estúpid/a:** perquè hem d’esmicolar tot el que li diem en parts petites i fàcils d’entendre. **Malintencionat/da:** perquè no serà caritatiu en la lectura del nostre treball. Per exemple, si alguna cosa que diem admet més d’una interpretació, ell/a entendre que volem dir la cosa menys sensata.

7. **Definir els termes clau.** Dintre d’un text particular, alguns termes són clau. Aquests són els termes que apareixen de manera recurrent en els arguments centrals del text. A vegades es tracta de termes que tenen un ús ordinari (*persona, idea*), i a vegades són d’ús exclusiu en l’àmbit filosòfic (*empirisme, sobrevinença*, etc.). En qualsevol cas, **cal definir-los explícitament**. En la majoria dels casos, no hi ha un ús unànime compartit per diversos/es autors/es, ni tan sols dintre d’una mateixa tradició: diferents autors/es fan servir el mateix terme amb significat diferent. Per tant, no podem pressuposar que el/la lector/a coneix el significat que donem al terme en qüestió.

8. **Evitar la variació terminològica innecessària.** Si anomenem una cosa *X* al començament del treball, continuem amb aquest nom durant tot el treball. No hem de començar parlant de “la concepció cartesiana del subjecte”, per passar després a parlar de “la concepció cartesiana de l’ànima”, i després de “la concepció cartesiana de la ment”. Si volem referir-nos a la mateixa cosa en els tres casos, hem d’usar la mateixa paraula.

9. **Fer servir una prosa senzilla.** No feu servir paraules infreqüents o extremadament cultes quan paraules usuals són igualment apropiades. De vegades la claredat argumental entra en conflicte amb l’elegància. La primera ha de guanyar.

10. **Anar directe al gra:** no calen grans prolegòmens, introduccions històriques, etc.

11. **Revisar el text abans de lliurar-lo.** Rellegiu el text amb atenció. “Podeu-lo” de frases innecessàries: si alguna cosa no és rellevant o no té un paper clar en l’argument, feu-la fora encara que soni bonica. Assegureu-vos que l’estructura és prou clara per al lector. Afegiu tantes ‘senyalitzacions’ com sigui necessari.

Introducció al problema dels universals

pablo.rychter@uv.es

1. Les **propietats (=qualitats, atributs)**, si existeixen, són maneres en què una o més coses poden ser. Exemples: la propietat de ser rodona, dolça, roja, la de ser honest, la de ser professor, la de ser una paraula del català, la de ser parell, la d'estar a més de mil quilòmetres de l'Albufera, la de ser tal que Bárcenas és honest, la de ser idèntic a Bárcenas, la de ser el número prim més petit, la de ser el professor de Metafísica I B en la UV durant el curs 2013-14. Diem que les propietats són **exemplificades** o **instanciades** per les coses. Un **universal** és una propietat que dues o més coses *poden* tenir.

3. **Existeixen els universals?** Els **realistes sobre els universals** diuen que *sí*. Els **nominalistes** diuen que *no*. **Raons per ser realista sobre els universals (1)** L'existència d'universals sembla part de la conclusió d'**inferències innocents**: recordeu la inferència innocent de què ja hem parlat: 'aquesta poma és roja, aquesta altra també ho és. Per tant, hi ha quelcom que les dues comparteixen: la propietat de ser roja, la qual cosa és un universal'. Una altra inferència innocent: 'el roig i el blau són dos colors diferents. Per tant, hi ha dos colors. Per tant, hi ha universals'. **(2) Explicació de la similitud objectiva entre dues coses:** les dues pomes són similars perquè tenen alguna cosa en comú. **(2') Resolució del problema del *One over Many*:** 'com pot ser que particulars numèricament diferents siguin tanmateix idèntics en naturalesa, que siguin del mateix "tipus"' (Armstrong). **(3) Semàntica de la predicació:** en oracions com ara 'Sòcrates és valent' el significat del predicat 'valent' involucra d'alguna manera l'universal *valentia* (ara com objecte de referència, ara d'alguna manera més complexa). **(4) Semàntica de termes singulars abstractes:** fixeu-vos en els termes singulars subratllats en les següents oracions: 'Sòcrates té valentia', 'Sòcrates i Rosa Parks comparteixen la propietat de ser valents', 'la valentia és una virtut' etc. **(5) Percepció:** el que percebem són universals com ara la rojor.

Però per molt propers que siguin, el color d'aquesta poma no és exactament el mateix que el d'aquesta altra. Si filem prim, les dues pomes no tenen el mateix color. ¿Podem rebutjar l'existència d'universals seguint aquesta línia? Conec ofereix tres raons per les quals no podem fer-ho.

2. Fins ara, hem considerat només universals **monàdics** (propietats), però tot el que hem dit val també per als universals **poliàdics** (relacions). Les relacions són exemplificades per grups d'objectes considerats en ordre determinat. Exemples: la relació de ser més alt que, la de ser pare de, la d'estar entre ... i ..., la de ser més gran que la suma de ... i de ..., etc.

4. **Quin tipus d'entitat és la rojor, concreta o abstracta? On és la rojor? Realisme platònic:** és una entitat **abstracta**: està fora de l'espai i del temps i existeix necessàriament. **Realisme aristotèlic:** la rojor és una entitat **contingent i concreta**. Que sigui concreta vol dir que està en l'espai i en el temps, més precisament està completament present en les diferents coses roges. (A diferència dels **particulars concrets**, els universals poden estar completament presents en més d'un lloc al mateix temps). Per què *completament*? Una altra qüestió que divideix platònics d'aristotèlics és la de si existeixen **propietats no exemplificades**.

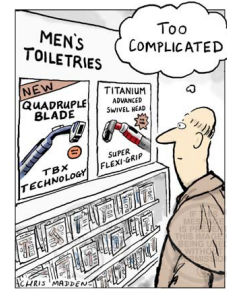
5. **Una propietat per cada predicat, o només per alguns? (1)** La primera opció s'enfronta a quelcom **anàleg a la paradoxa de Russell**: el predicat 'no s'exemplifica a si mateix' és un predicat legítim, que s'aplica amb veritat a algunes coses (p.e. aquest llibre) però no a d'altres (p.e. la propietat de ser incorpori, la propietat de ser idèntic a si mateix). Suposem doncs que a aquest predicat li correspon una propietat: la *propietat de no autoexemplificació*, la propietat que una cosa té si i sols si no s'exemplifica a si mateixa. Ara ens podem demanar: aquesta propietat de la no autoexemplificació s'exemplifica a si mateixa? Si és que sí, se segueix per definició de la propietat que no s'exemplifica a si mateixa. Contradicció. Si és que no, se segueix per definició de la propietat que sí que s'exemplifica a si mateixa. Contradicció. Sembla doncs que hem de rebutjar la suposició que la propietat de la no autoexemplificació existeix i per tant la suposició que a cada predicat li correspon una propietat. **(2) El problema del regrés.** Si postulem una propietat per a cada característica compartida caiem en un regrés: la poma i la tassa són roges (i s'assemblen en aquest respecte) perquè ambdues exemplifiquen la rojor. Però llavors hi ha una segona característica que comparteixen: la d'exemplificar la rojor. Direm doncs que ambdues exemplifiquen la propietat d'exemplificar la rojor? Si és que sí, hi haurà una tercera característica compartida: la d'exemplificar la propietat d'exemplificar la rojor... A més, tenim un **regrés similar** si comencem amb l'explicació realista de la predicació, en comptes de l'explicació de la semblança. **Solucions a l'abast del realista: (a)** acceptar el regrés i negar que sigui viciós: cada propietat postulada fa la seva tasca, **(b)** negar la idea que a cada predicat li correspon una propietat, **(3) El regrés de Bradley.** Aquest regrés se centra en la noció d'exemplificació. La poma exemplifica la rojor: *Rp*. Si el predicat '...exemplifica...' expressa una relació (un universal diàdic), la poma i la rojor estan relacionades per (és a dir, exemplifiquen) aquesta relació: $E(p, R)$. Però quina és la relació entre E per una banda i (p, R) per l'altra. Sembla que (p, R) exemplifica E , amb la qual cosa obtenim: $E_2(E, (p,R))$. Però quina és la relació entre E_2 i les entitats relacionades per E_2 ...? Obtenim un regrés de relacions de exemplificació. **Solucions a l'abast del realista: (a)** acceptar el regrés i negar que sigui viciós: cada relació d'exemplificació postulada fa la seva tasca **(b)**, negar que al predicat '...exemplifica...' li correspongui una relació. L'exemplificació és un "nexa no relacional". **(4) Predicats analitzables:** segons el realisme al predicat 'solter' li hauria de correspondre la propietat de ser solter. Però ser solter és ser un home no casat. Llavors

potser no necessitem la propietat de ser solter, perquè la seva tasca pot ser feta per les propietats de ser home i de ser no casat. La propietat de ser solter sembla una addició innecessària a la nostra ontologia. Però la mateixa consideració podem fer sobre la propietat de ser no casat: algú té aquesta propietat només si no té la de ser casat. Tot el treball el pot fer aquesta última, no necessitem a sobre la propietat de no ser casat. Les **conclusions** que els realistes en treuen són o bé **(a)** que només a alguns predicats els corresponen propietats, o bé **(b)** que a tots els predicats els corresponen propietats en un sentit de 'propietat' (*abundant properties*) però no en un altre (*sparse properties*). En l'actualitat aquestes conclusions van sovint acompanyades d'un *realisme científic*: les propietats escasses són les identificades per les ciències més bàsiques. Però en el passat, posicions semblants van ser defensades sota el supòsit que les propietats escasses tenien algun tipus de privilegi epistèmic.

El problema dels universals: nominalisme¹

Pablo Rychter

pablo.rychter@uv.es

1. **Raons per al nominalisme:** en primer lloc, esmentem algunes objeccions menors, relativament tècniques, i en alguns casos dirigides només a algunes varietats de realisme: **(a)** sospites sobre la possibilitat que una cosa sigui completament present en diferents llocs al mateix temps; **(b)** manca de condicions d'identitat clares dels universals (Quine): no podem distingir els universals U i U' fent referència a les seves instàncies; **(c)** sospites sobre els regressos abans esmentats; **(d)** problemes epistemològics: com coneixem les entitats abstractes? La motivació central per al nominalisme, però, sembla ser una altra: **(e) La navalla d'Ockham:** en l'elecció entre teories rivals sobre un mateix fenomen hem de preferir, *ceteris paribus*, la que postuli menys tipus d'entitats.

2. **Nominalisme auster:** l'únic tipus de cosa que existeix són els **particulars concrets**. Alguns nominalistes austers (els realistes científics més durs) diran que només els particulars concrets postulats per la ciència. D'altres, accepten també l'existència dels particulars concrets del discurs ordinari: taules, cases, persones, etc. **¿Com explica el nominalisme auster els fets que els realistes expliquen invocant universals?** **(i)** Afirmant que la similitud objectiva entre particulars és un fet bàsic (fonamental, primitiu) pel qual no és necessària una explicació metafísica. (Amb la qual cosa, els nominalistes austers rebutgen la tasca d'anàlisi proposada per Armstrong.) De fet, no sembla que la suposada explicació oferida pel realista tingui gaire força. **(ii)** Oferint una explicació alternativa de la veritat de la predicació: 'Sòcrates és savi' és veritat perquè Sòcrates satisfà el predicat 'és savi'. En general, un predicat '*F*', en virtut del seu significat, és satisfet per diversos objectes i, si *a* és un d'aquests, llavors l'oració '*a* és *F*' és veritat. Aquesta explicació és trivial, però això no és un problema sinó una virtut. **(iii)** Oferint una explicació alternativa de la (aparent) veritat d'oracions que (aparentment) involucren referència a entitats abstractes: aquí la proposta és que aquestes oracions poden ser *parafrasejades* (o *traduïdes*) per oracions que involucren referència només a objectes concrets. Veiem-ne alguns intents:

(1) Carla exemplifica la saviesa	(1a) Carla és sàvia	ok
(2) Aquest paper exemplifica la blancor	(2a) Aquest paper és blanc	ok
(3) La rodonesa és una forma	(3a) Les coses rodones són coses amb forma (o <i>formades</i>)	ok?
(4) La blancor és un color	(4a) Les coses blanques són coses amb color (o <i>acolorides</i>)	ok?
(5) El coratge és una virtut moral	(5a) Les persones coratjoses són moralment virtuoses	x
(6) Joan prefereix el blau al blanc	(6a) Joan prefereix les coses blaves a les blanques	x

Un segon intent amb les dues últimes:

(5) El coratge és una virtut moral	(5b) <i>Ceteris paribus</i> , les persones coratjoses són moralment virtuoses	?
(6) Joan prefereix el blau al blanc	(6b) <i>Ceteris paribus</i> , Joan prefereix les coses blaves a les blanques	?

El problema amb aquesta proposta és que no sembla possible analitzar el contingut de la clàusula *ceteris paribus* sense invocar universals en l'anàlisi i sense anar més enllà dels recursos finits del llenguatge. Mirem ara oracions on l'aparent referència a universals no es fa en el subjecte sinó en el predicat. L'estratègia utilitzada consisteix a introduir adverbis, alguns dels quals hauran de ser artificials:

(7) Joan i el seu germà tenen les mateixes virtuts morals	(7b) Joan i el seu germà coincideixen <i>moralment</i>	?
(8) La poma i la tassa tenen el mateix color	(8b) La poma i la tassa coincideixen <i>colorment</i>	?

Fins i tot si acceptem aquestes paràfrasis, sembla que altres oracions (com ara 'aquesta forma té moltes

¹ Aquest guió de classe segueix en part el capítol 2 de Loux, M.J: *Metaphysics. A contemporary Introduction*, 3a edició.

exemplificacions' o 'alguns triangles son més grans que molts quadrats') seran més difícils de parafrasejar. El projecte de parafrasi es torna doncs cada vegada més complex.

3. **Avaluació del nominalisme auster:** (i) sembla que el nominalisme auster guanya en **simplicitat ontològica**: pot explicar tots els fenòmens apel·lant només a una categoria d'objectes, els particulars concrets. Això sembla un avantatge davant del realisme sobre els universals, que apel·la a dues categories. Tanmateix, (ii) el nominalisme auster ha d'apel·lar a altres diversos fets primitius: que la tassa és roja, que la poma és roja, etc. També ha d'adoptar com a primitiu la clàusula *ceteris paribus*, i els adverbis emprats en el projecte de parafrasi. El resultat és doncs una major **complexitat ideològica** que la que trobem en el realisme (per al realista l'única ideologia primitiva és la corresponent al predicat d'exemplificació). Per l'altra banda, el projecte de parafrasi introdueix una altra dimensió de complexitat: (iii) no és sistemàtic (no tenim cap recepta mecànica per dur-lo a terme), (iiib) requereix postular diferències en l'anàlisi d'oracions molt semblants com ara (4) i (5) i (iiic) potser finalment no té èxit.

4. Més consideracions sobre el **projecte de parafrasi:** (i) el nominalista auster pot intentar trobar parafrasis per a totes les oracions del discurs ordinari que li proposem, la qual cosa el portarà a traduccions cada vegada més complexes. Però, si per a alguna oració ordinària no troba cap parafrasi, sempre té oberta l'opció de rebutjar la veritat de l'oració en qüestió i adoptar al respecte una **teoria de l'error** (*error theory*). Aquest tipus de postura és sempre una opció davant dels conflictes entre teoria filosòfica i discurs ordinari. (ii) **Què significa realment oferir una parafrasi? (Alston)** Suposem que parafrasejar és traduir, i que el projecte té èxit: per cada oració A trobem traducció nominalista A'. Això ens porta al següent resultat paradoxal: si A' és la traducció de A, llavors A i A' signifiquen el mateix. Però si signifiquen el mateix, llavors A' i A són veritat en les mateixes circumstàncies: *A si i sols si A'*. Llavors, si (1') és veritat, (1) també ho és. Això vol dir, que si Carla es sàvia, Carla exemplifica la saviesa, la qual cosa comporta l'existència de l'universal *saviesa*, en contra del propòsit nominalista inicial!!! Per tal d'evitar aquest problema, el nominalista haurà de negar que parafrasejar sigui traduir. Això li permetrà (a) dir que A' és veritat i que A no ho és (tot i ser propera a la veritat en algun sentit); o bé (b) dir que fins i tot si A és veritat sempre que A', hi una diferència en el significat de l'una i l'altra, en virtut de la qual podem dir que A' és una millor descripció dels fets que A. És a dir, tant (1) com (1') són veritat, però la segona ofereix una **anàlisi metafísica** de la segona (o potser la segona és veritat en virtut de la primera). Aquesta **opció b** requerirà redefinir la posició nominalista, que no serà ja la negació de l'existència d'universals sinó la negació que aquesta existència sigui metafísicament primitiva, o bàsica, o fonamental.

El problema dels universals: nominalisme II¹

Pablo Rychter

pablo.rychter@uv.es

1. Una manera d'evitar alguns dels problemes del nominalisme auster és adoptar el que Loux anomena **nominalisme metalingüístic**. Segons aquest punt de vista, oracions com las que hem discutit en el guió anterior no són realment sobre particulars concrets (com estava suposant el nominalista auster) ni sobre particulars concrets i universals (com insistia el realista), sinó *sobre determinades expressions lingüístiques*. Aparentment, aquesta posició té les seves arrels en la idea que els universals són expressions lingüístiques, una idea que trobem en la filosofia medieval (Roscelin de Compiègne, Abelard i Guillem d'Ockham). En el segle passat, ha estat defensada per Carnap i Sellars. La idea central d e **Carnap** és que oracions amb aparent referència a universals poden ser parafrasejades com a oracions metalingüístiques que fan referència a un terme general.

(3) La rodonesa és una forma.	(3c) 'Rodó' és un predicat de forma.
(4) La blancor és un color.	(4c) 'Blanc' és un predicat de color.
(5) El coratge és una virtut moral.	(5c) 'Coratjós' és un predicat de virtut moral.
(9) La blancor és una propietat.	(9c) 'Blanc' és un adjectiu.
(10) La paternitat és una relació.	(10c) '...és pare de...' és un predicat poliàdic.

Mentre que les oracions a l'esquerra semblen concernir les categories ontològiques de diversos universals, les oracions a la dreta només concerneixen les categories gramaticals i lingüístiques de certes expressions. Aquest projecte de parafrasi sembla en principi més sistemàtic que els examinat fins ara. Però té **problemes**: **(i)** les parafrasis fan referència a *tipus* d'expressions i no a *exemplars*, amb la qual cosa universals no lingüístics són reemplaçats per universals lingüístics; **(ii)** oracions que aparentment diuen el mateix parlen en realitat de coses diverses, almenys si les parafrasis són tractades com a *traduccions*: 'White is a colour'.

2. Un altre tipus de nominalisme és la **teoria dels trops** (*trope theory*), defensada per D. C. Williams, K. Campbell, i potser també per Aristòtil i Ockham. A diferència d'altres nominalismes aquesta teoria accepta l'existència de coses com ara colors, formes, etc. Però aquestes coses no són universals sinó particulars. El color d'aquesta poma existeix i és una propietat (o atribut, o qualitat) de la poma. Però aquesta propietat no pot ser exemplificada per cap altra cosa que la poma. Les propietats així enteses, anomenades **trops**, són particulars, no poden ser exemplificades per més que un objecte. Pot haver-hi dues pomes exactament similars, i tenir per tant colors exactament similars. Però el color d'una és numèricament diferent al de l'altra. Mai és literalment veritat que dues pomes tenen el mateix color. **Motivacions** per sostenir aquesta teoria (a més de les que afavoreixen el nominalisme en general): **(i)** els trops semblen ser objectes de percepció; **(ii)** la teoria ofereix una anàlisi atractiva de la semàntica dels termes singulars abstractes (que no requereix el recurs metalingüístic) en termes de conjunts de trops que s'assemblen entre si: la referència de 'roig' és el conjunt de trops rojos (el de la tassa, el de la poma, etc.); **(iii)** aquesta anàlisi pot també estendre's a una anàlisi de la predicació: un predicat com ara 'és F' significa un conjunt de trops que s'assemblen entre si, i la predicació 'a és F' és veritat si a té un d'aquests trops.

3. En el guió anterior hem esmentat dues actituds que un nominalista pot tenir davant d'oracions com ara (3)-(10), que semblen comprometre'ns amb universals: el nominalista pot dir que són falses (tot i que en algun sentit 'properes a la veritat') o que són vertaderes però que no descriuen els fets tan bé com les seves parafrasis nominalistes. Els que diuen que són falses adopten el que s'anomena una **teoria de l'error**. Aquesta posició pot ser suplementada amb el que s'anomena **ficcionalisme**. Hi ha molts tipus de ficcionalisme en metafísica, però tots comparteixen la idea que el discurs metafísic és en algun sentit semblant al discurs de ficció.

(11) Sherlock Holmes viu en Baker Street.	(11d) Segons les històries de Sherlock Holmes escrites per C. Doyle, Sherlock Holmes viu en Baker Street.
(12) Ana Karenina es va enamorar de Vronski.	(12d) En la novel·la Ana Karenina, Ana Karenina es va enamorar de Vronski.
(13) 2+2=4.	(13d) En la ficció de les matemàtiques, 2+2=4.

¹ Aquest guió de classe segueix en part el capítol 2 de Loux, M.J: *Metaphysics. A contemporary Introduction*, 3a edició.

(9) La blancor és una propietat.

(9d) *En la ficció del realisme sobre els universals*, la blancor és una propietat.

Aquestes propostes són típicament complementades amb alguna explicació ulterior de què és el que fa veritat les oracions de l'esquerra. Així, la proposta ficcionalista és compatible (i pot ser complementada) amb qualsevol de les propostes nominalistes esmentades fins ara. El ficcionalista pot presentar (9d) amb esperit hermenèutic o revisionista. El ficcionalista **hermenèutic** diu que (9d) és el que *de debò* volem dir quan fem servir (9) en determinats contextos. El ficcionalista **revisionari** diu que fins i tot si (9d) no és el que volem dir amb (9), hauríem acceptar la proposta d'usar (9) com si no significués una altra cosa que (9d)

La constitució metafísica dels particulars concrets: substància i atribut¹

Pablo Rychter

pablo.rychter@uv.es

1. La teoria del substràtum i la teoria del feix (*bundle theory*) afirmen que un particular com ara una poma està compost per **constituents metafísics** (no merament materials), que són més **bàsics** que això que constitueixen. La **teoria del substràtum** afirma que està metafísicament composta per una sèrie de propietats que són exemplificades per un substràtum. La **teoria del feix** rebutja el substràtum i identifica la poma amb un feix de propietats. Les dues teories s'oposen al que podem anomenar **teoria de les substàncies aristotèliques**, segons la qual la poma és un element metafísicament bàsic. Els nominalistes austers han d'acceptar aquesta última teoria però realistes sobre universals i teòrics dels trops poden escollir.

2. Segons la **teoria del substràtum**, la poma està composta per atributs, però també per un element extra, un substràtum, que és literalment el posseïdor o subjecte d'aquests atributs. Estrictament, no és la poma la que exemplifica la rojor i la rojor, sinó aquest substràtum. (Elements d'aquesta teoria es troben en Aristòtil, Locke la considera i Russell en algun moment la va defensar). **Motivacions inicials** per a aquesta teoria: **(i)** sembla que **atribut i subjecte són independents** en el següent sentit: l'existència del subjecte no pressuposa l'existència de l'atribut ni el fet que el subjecte tingui l'atribut: allò que exemplifiqui la rojor no ha de ser roig o involucrar la rojor en si mateix. Però la poma inclou l'atribut de la rojor, amb la qual cosa no pot ser allò que exemplifica l'atribut. El que exemplifica la rojor ha de ser un *particular nu.* **[?]** **(ii)** el substràtum juga el **paper d'unificar** un conjunt d'atributs que d'altra manera estarien dispersos; **(iii)** el substràtum juga el **paper d'individualitzar** els particulars.

Apareix la poma en la llista que el teòric del substràtum fa de totes les coses que existeixen (i.e. la seva ontologia)? Depèn de com entenem l'ontologia (les regles per fer aquestes llistes).

3. Segons la **teoria del feix**, la poma no és més que un feix o col·lecció d'atributs. Aquests mantenen entre si la *relació de co-presència*. No cal postular cap altra cosa per mantenir aquests atributs units en un mateix objecte. Estrictament, els atributs no tenen posseïdor o subjecte, simplement ocorren. Parlar d'atributs és com parlar del temps: 'plou', 'fa fred', etc. **Motivació inicial** per a aquesta teoria: **(i) empirisme**. (Aquesta teoria ha estat defensada per Hume, Russell, Ayer, D.C. Williams i molts altres. Noteu que aquest últim ho va fer en la versió dels trops.)

Apareix la poma en la llista que el teòric del feix fa de totes les coses que existeixen (i.e. la seva ontologia)? Depèn de com entenem l'ontologia (les regles per fer aquestes llistes).

4. **Objeccions a la teoria del feix** (no totes bones): **(i)** la teoria no pot explicar la **identitat a través del canvi**: la poma passa de ser verda en t_1 a ser roja en t_2 , o sigui que el feix de propietats en t_1 és un altre que el feix en t_2 . Si els objectes no són més que feixos de propietats, tenim dos objectes diferents (noteu que aquest problema no sembla exclusiu de la teoria del feix); **(ii)** la teoria té problemes per explicar la **predicació no analítica**: 'Wert és calb' sembla una veritat sintètica (informativa). Però si entendre el significat de 'Wert' suposa conèixer el conjunt d'atributs amb què Wert és idèntic, llavors l'oració és vertadera en virtut del seu significat; **(iii)** la teoria té problemes per explicar la predicació contingent: l'oració anterior sembla contingentment vertadera. Però si *ser calb* és un dels atributs que constitueixen Wert, llavors és necessari que Wert sigui calb: Wert no podria deixar de ser calb sense ser un feix d'atributs diferent i per tant una cosa diferent; **(iv)** la teoria **implica el principi d'identitat dels indiscernibles**, segons el qual és impossible que dos objectes numèricament diferents tinguin els mateixos atributs (és a dir, si A té tots i sols els atributs de B, llavors $A=B$; no hi ha objectes qualitativament idèntics que es diferenciïn numèricament). I com que aquest principi és fals, la teoria també ho és. Aquest problema constitueix un argument per a la teoria del substràtum, segons la qual el substràtum fa el paper d'individualitzador.

-Aquesta darrera objecció no s'aplica a la teoria del feix que utilitza trops en comptes d'universals.

¹ Aquest guió de classe segueix en part el capítol 3 de Loux, M.J: *Metaphysics. A contemporary Introduction*, 3a edició.

Per què?

-Hi ha qui diu: lluny de ser fals, el principi és trivialment vertader. Intenteu trobar contraexemples per tal de mostrar qui té raó.

-Hi ha qui diu: l'objecció només s'aplica a la teoria del feix entesa com una teoria que pretén *reduir* la particularitat a la universalitat. Per què?

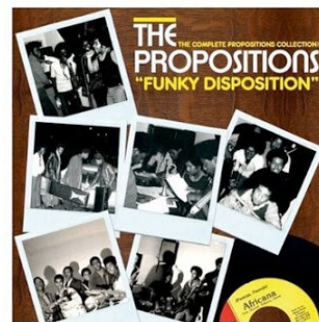
4. **Problemes de la teoria del substràtum:** (i) sembla problemàtic postular un objecte del qual **no tenim experiència**. Els teòrics del substràtum poden respondre que sí que tenim experiència del substràtum: l'experimentem quan percebem una poma, per exemple (el que percebem és l'atribut exemplificat per un substràtum). O potser poden respondre rebutjant o moderant l'empirisme. (ii) **La idea de particular nu és incoherent:** aquests particulars tenen atributs com ara *ser idèntic a si mateix*, *ser diferent de la torre Eiffel*, etc. (iii) **Què es el que explica la diversitat numèrica dels diversos substrata?** Els substrata expliquen la diversitat numèrica de particulars qualitativament idèntics, però si aquesta explicació és necessària sembla que també ho és l'explicació que demanem aquí.

5. **La teoria de les substàncies aristotèliques** afirma que la poma, tot i estar composta per atributs, és metafísicament *bàsica*. Podem distingir diverses **tesis associades a aquesta teoria:** (i) Hi ha una **prioritat conceptual** de la noció de particular concret per sobre de la noció d'atribut (Strawson). (ii) Els *kinds* (com ara *ser poma*, *ser gat*, etc.) juguen un paper central a explicar *què és* un determinat particular i a determinar les seves condicions d'existència. (iii) Els *kinds* són atributs no qualitius, no reductibles ni explicables en termes de propietats qualitatives (penseu què explica que Tom sigui un gat, o que això sigui una poma). (iv) Hi ha una distinció entre atributs que un particular posseeix de manera necessària (en virtut de la seva pertinença a un *kind*) i els que posseeix de manera contingent. (v) La poma mateixa és, literalment i estrictament, el posseïdor dels atributs.

Proposicions i fets¹

Pablo Rychter

pablo.rychter@uv.es

1. Igual que els universals, les **proposicions** són objecte de debat ontològic: els realistes sobre les proposicions afirmen que aquestes existeixen. Els antirealistes ho neguen. Les proposicions són normalment enteses com a **(i)** entitats abstractes i **(ii)** independents de la ment que juguen alguns dels següents rols teòrics: **(iii)** ser objectes d'actituds proposicionals (creences, desitjos, etc.), **(iv)** ser els significats de les oracions declaratives, **(v)** ser els referents de les oracions subordinades, **(vi)** ser els portadors de valors de veritat, i per tant **(vii)** els relats de les relacions lògiques.

2. Vegem amb més deteniment el **rol teòric de les proposicions**. Les proposicions són el **significat d'oracions declaratives** (o almenys en són una part). Suposem que Maria diu:

(1) Sòcrates és valent.

En proferir aquesta oració Maria està dient o afirmant *alguna cosa*. Aquesta cosa que afirma no és l'oració mateixa, atès que la mateixa cosa podria ser afirmada amb una altra oració, com ara 'Sòcrates es valiente'. Tampoc no és el particular (Sòcrates) a què Maria fa referència, ni aquest particular conjuntament amb l'universal *valentia* (suposant que acceptem aquest últim en la nostra ontologia). De fet no té gaire sentit dir

(2) Maria va afirmar Sòcrates i *valentia*.

Per tal d'identificar el que Maria va afirmar hem de dir alguna cosa com ara:

(3) Maria va afirmar que Sòcrates és valent.

En aquesta oració fem ús d'una oració subordinada ('que Sòcrates és valent'), que funciona sintàcticament com un nom. Els realistes sobre les proposicions diuen: no només sintàcticament, sinó també semànticament: la subordinada és el nom d'una cosa, una proposició. Les proposicions són doncs els **referents de les oracions subordinades**. Una mateixa proposició, *p*, és el referent de la subordinada en (3) i allò dit o expressat per (1). Però si *p* és això afirmat per Maria, *p* és *vertader* o *fals* (té tot el sentit del món dir 'Això que la Maria va afirmar és fals (/vertader)'). Les proposicions són doncs els **portadors de valors de veritat** (veritat i falsedat). Finalment, l'oració subordinada abans esmentada també apareix en aquestes altres oracions:

(4) Maria creu que Sòcrates és valent.

(5) La mare de Sòcrates desitja que Sòcrates sigui valent

Les proposicions semblen ser allò amb què Maria i la mare de Sòcrates es relacionen quan tenen la creença o el desig en qüestió. Aquests estats mentals semblen consistir en relacions amb proposicions. Els anomenem **actituds proposicionals**.

3. Els **antirealistes sobre les proposicions** (com ara Quine) neguen que aquestes existeixin i intenten explicar com el seu rol teòric pot ser jugat per altres entitats, com ara oracions o oracions del *llenguatge del pensament*. Aquestes són propostes metalingüístiques. Una teoria antirealista alternativa és la **teoria de la relació múltiple** de Russell (cf. cap. 12 d'*Els problemes de la filosofia*).

4. Una distinció molt comuna és la distinció entre proposicions singulars i generals. Les **proposicions singulars** (com ara la proposició que Obama és llest) són sobre un individu concret, mentre que les **proposicions generals** (com ara la proposició que els triangles són rojos) no són sobre cap individu concret. Segons una concepció molt estesa, les proposicions estan compostes per particulars i els universals corresponents: Obama i l'universal *ser llest* en el primer

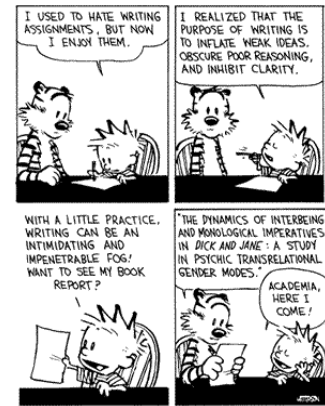
¹ Aquest guió de classe segueix en part el capítol 4 de Loux, M.J: *Metaphysics. A contemporary Introduction*, 3a edició.

exemple, la triangularitat i la rojor en el segon.

5. Un **fet** és allò que fa que una proposició sigui veritat. És el seu **verifactor** (*truthmaker*). Per tal d'explicar per què és veritat que Sòcrates és valent, no n'hi ha prou amb l'existència de Sòcrates i de la valentia. Aquestes dues coses podrien existir i la proposició en qüestió no ser veritat. Necessitem doncs el fet que Sòcrates és valent. L'existència d'aquest fet sí que explica la veritat de la proposició. Els realistes sobre els fets normalment pensen en els fets com a entitats compostes per altres entitats: universals i particulars. Els fets tenen doncs una **estructura** que es correspon amb l'estructura de (algunes de) les proposicions que fan veritat.

Indicacions per escriure el treball final

Pablo Rychter
pablo.rychter@uv.es

1. Tal i com diu la **Guia docent específica** del curs, part de l'avaluació del vostre aprenentatge es fa mitjançant un treball final. La nota obtinguda en aquest treball constitueix el 45% de la nota final obtinguda en l'assignatura.

2. **Qüestions formals**: el treball tindrà **com a màxim** 2.500 paraules. S'haurà de lliurar mitjançant l'aula virtual. Hi haurà dos terminis d'entrega, coincidents amb les dates oficials d'examen de primera i segona convocatòria. El treball haurà d'incloure el vostre nom i el resultat del comptador de paraules.

3. **Què s'espera d'aquest treball**: que defenseu una determinada **tesi** mitjançant **arguments propis**. Noteu que aquest objectiu és diferent del de les activitats no presencials. Les activitats no presencials poden ser considerades com un entrenament de les habilitats necessàries per realitzar aquest treball, però difereixen del treball igual que unes sessions d'entrenament difereixen de jugar un partit. És a dir, les característiques d'aquest treball (i en particular la seva estructura) seran diferents a les de les activitats fetes fins ara, i en conseqüència també ho seran els **criteris d'avaluació**. Per fer-vos-en una idea, mireu la **graella** que teniu en la guia docent específica.

4. El treball ha d'estar centrat a defensar una **tesi**. Recordeu: una tesi és una afirmació, una oració de la qual té sentit preguntar-se si és vertadera o falsa. Una tesi no és un tema, una pregunta, o un problema.

Les següents coses són tesis:

- 'Els universals són entitats concretes'.
- 'Segons Armstrong, els universals són entitats concretes'.
- 'L'argument d'Armstrong en favor del realisme sobre els universals no és convincent'.
- El realisme aristotèlic.
- El perdurantisme.

Les següents coses NO són tesis:

- La qüestió de si existeixen els universals.
- El problema del canvi.
- La tradició nominalista.

La **tesi** que defenseu en el vostre treball ha de satisfer certs requisits:

- Ha d'estar **íntimament relacionada** amb els temes, els arguments i els autors discutits en les **classes teòriques** del curs.

- Ha d'estar **clarament enunciada** en el primer paràgraf del treball. Recomano, a més a més, que la tesi (o la seva versió abreujada) sigui el **títol** del treball.

- És recomanable que la tesi faci un punt més aviat **modest i ben delimitat**. Disposeu d'un espai i de recursos limitats, de manera que és millor no posar-se objectius massa ambiciosos.

La següent taula us pot donar algunes idees sobre quines tesis formular. (Teniu en compte, però, que aquesta taula és només una font de suggeriments, i que la vostra tesi pot tenir una forma que no s'hi contempli).

	...falsa / vertadera ...correcta / incorrecta
--	--

L'afirmació X de l'autor/a Y... La tesi X sobre la qüestió Y... La posició X sobre el problema Y...	és	...injustificada / justificada ...raonable / poc raonable ...més/menys plausible que l'afirmació/posició/tesi Z ...pressuposa que Z ...condueix a l'afirmació /posició Z
L'argument de l'autor/a X per provar que Y...	és	...incorrecte / correcte ...invàlid / vàlid ...convinent / poc convinent ...millorable ...pressuposa que Z ...permet concloure també que Z

5. La tesi ha d'estar defensada **mitjançant arguments propis**:

-Aquests arguments han d'estar destinats a convèncer **el lector** que la tesi enunciada és vertadera. El que determina de manera més decisiva la qualitat del treball (i la seva nota) és el **grau de desenvolupament** dels arguments que oferiu. És a dir, no importa tant (però sí una mica) quina sigui la vostra tesi, sinó més aviat **com de bé** la defenseu. Intenteu fer les vostres raons màximament explícites, explicar-les de diverses maneres, oferir exemples, considerar possibles rèpliques i objeccions i respondre-hi, etc.

-No és necessari (i sovint és perjudicial) oferir més d'un argument. **N'hi ha prou amb un únic argument** ben explicat i desenvolupat. Eviteu la dispersió innecessària.

-La **idea central** del vostre argument ha de ser **presentada al començament** del vostre treball, juntament amb la vostra tesi. És a dir, el primer paràgraf del vostre treball ha de contenir una afirmació amb la següent forma:

Tesi perquè bla bla

on en lloc de '*Tesi*' hi ha d'anar la vostra tesi i en lloc de '*bla bla*' hi ha d'anar l'enunciació de la idea central del vostre argument.

6. Estructura suggerida:

1. Introducció	Menys de 500 paraules	-Enunciació clara de la tesi que aneu a defensar i de la idea central de l'argument que oferireu en favor de la tesi (obligatori) -Descripció del problema en el qual s'emmarca la tesi (optatiu) -Descripció de l'argument de l'autor sobre el qual tracta la tesi, si escau (optatiu) Consell: <i>aneu directe al gra</i> . Eviteu oferir prolegòmens innecessaris o informació que no serà necessària per entendre el vostre argument.
2. Desenvolupament	Tant d'espai com sigui possible	-Presentació de l'argument en favor de la tesi (obligatori) -Consideració de possibles objeccions a l'argument presentat (recomanat)
4. Conclusió	Menys de 200 paraules	-Breu resum de la tesi central i dels arguments oferts

7. Bibliografia: per realitzar un bon treball **no és necessari** llegir bibliografia extra. N'hi ha prou amb llegir i rellegir la bibliografia obligatòria del curs que sigui pertinent i consultar les vostres notes de classe. Tanmateix, si us interessa aprofundir sobre alguna qüestió podeu demanar-m'ho i intentaré ajudar-vos a seleccionar la bibliografia adequada.

8. Altres consells: abans de començar, **rellegiu el guió 2**. La major part de les pautes que s'hi donen són vàlides per a l'elaboració d'aquest treball final.